

Práce se zabývá problematikou recepce nového a světově přivítaného žánru historického románu Waltera Scotta a jeho podob v konkrétních kulturních oblastech.

Těžištěm teoretické části práce je studium a srovnání recepce Scottova prozaického díla v kontextu angloskotském, originálním; severoamerickém, především jižanském, a v kontextu českém. Studium recepce ve stejnojjazyčných kulturních kontextech dokazuje platnost hypotézy, že každý jedinečný kulturní kontext modeluje svou vlastní interpretaci. V jinojjazyčném prostředí, jako je české, jsou výsledkem takové kulturní interpretace vlastní jazykové překlady. Jednotlivé kapitoly, zabývající se recepcí v daných kulturních oblastech, popisují bezprecedentní úspěch Scottem ustaveného žánru historického románu. Práce v popisu recepce vychází z dobových kritik a recenzí a z monografií, které se scottovskou recepcí zabývají. Oproti české recepci, která se projevuje jako národně se uvědomující jen náznakově (v kulturních ohlasech, ve výběru románů pro překlad, v jejich textech a paratextech) se recepcí severoamerická projevuje jako transformace vlivů Scottova díla v původní tvorbě, ale i v kulturních postojích a společenském životě. Specificky recepcí na severoamerickém Jihu má rysy jižansky nacionální. Překroucená interpretace Scottových myšlenek je ilustrována na příkladu románu Thomase Dixona *The Clansman* (1905). Od Scotta si Dixon vypůjčil některé prvky jeho romanopiseckého umění, které se však v Dixonově pojetí proměnily v jednostranné, nikoli objektivní vidění doby rekonstrukce. Dixonův román na rozdíl od Scottových děl nepřichází s nabídkou smíru, nýbrž podněcuje násilí a nenávisť.

Studium recepce české nastiňuje specifickou kulturně-politickou situaci české kultury v době, v níž začala se zpožděním Scottovu tvorbu přijímat.